

Eino Leino.

Suomen suuri runoilija on muuttanut majaa, vapautunut siitä fyysisestä ruumiista, joka alkoi käydä hänelle taakaksi, ja lähtenyt pyhiinvaellusretkelle siihen maahan, jossa hänen vertaisensa asuvat.

Kaikkialla Suomessa on nyt puhuttu hänestä ja ajateltu häntä. Yksimielisesti on tunnustettu, että hän oli Suomen suuri poika. Paljon häntä ihailtiin ja rakastettiin hänen täällä eläissäänkin, ja kuitenkin hän, tosi runoilijasielu, aina oli yksin, tuntemattomana, käsittämättömänä. Miksi? Sentähden että runoilija aina jää arvoitukseksi omalle itselleenkin.

Eino Leino oli runoilija Jumalan armosta ja sentähden samalla näkijä ja profeetta. Ihmeellisimmille näkemyksilleen hän ei vielä löytänyt muotoa. Hän kertoi minulle kirjoittaneensa pitkän runoelman Mestaristaan, mutta käsikirjoitus oli hävinnyt teille tiettyimmille. Ja kun viime kerran hänet tapasin, puhui hän suuremmoisista suunnitelmista dramatisoida kohtia evankeliumeista.

Yleisesti tunnettua on, että Eino Leino oli mystikko ja teosofi. Siitähän todisti hänen lehtensä »Sunnuntai» kymmenkunta vuotta sitten samoin kuin hänen kirjansa »Alla kasvon kaikkivallan». Aikoinaan hän myös oli Teosofisen Seuran jäsenenä, ja hänen hiljainen unelmansa oli, että hän kerran saisi astua teosofisten työntekijäin riviin nimellisestikin. Tiesi hän itsekin, että hänen runonsa uhkuivat teosofista elämänymmärrystä, ja suurimmat mystilliset elämyksensä hän eli Dantea suomentaessaan, mutta jokainen työntekijä Herran viinimäessä on vaatimaton, ja sentähden hänkin uneksi elämästä, jossa vielä välittömämmin, vielä ehjemmin, vielä enemmän kokonaan saisi antautua Mestarin Palvelukseen.

Eino Leinon sisin unelma toteutukoon tulevaisuudessa. Hänen nykyinen päivätyönsä on suoritettu. Se on suoritettu jalosti, loistavasti, kyvykkyydellä, jommoista harvoille on annettu.

Sit tibi terra levis, frater carissime!

P. E.

(Ruusu-Risti 1926 Tammikuu N:o 1, s. 13-14)